

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/32/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217217985
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2217217985.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Behranová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková v právnej veci žalobcu: R Collectors s. r. o., IČO 50 094 297, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, proti žalovaným: 1. O. D., narodená X.X.XXXX, bytom O. O. XX O.. X/X, XXXX I. - C., Rakúska republika, 2. I. D., narodený X.X.XXXX, bytom M. XXX/ X, Q. O., o zaplatenie 853,30 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti výrokom II., III. rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 5Csp/302/2017-171 zo dňa 19.11.2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II., III. r u š í a vec mu v zrušenom rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom označeným v záhlaví v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 5Csp/302/2017-214 zo dňa 20.5.2021 výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 426,65 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 426,65 eur od 1.1.2017 až do zaplatenia, úrok z omeškania do zosplatenia úveru vo výške 43,11 eur a riadny úrok do zosplatenia 364,21 eur, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom III. žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal, výrokom IV. povolil žalovanému zaplatiť dlh v mesačných splátkach po 15 eur vždy k 25. dňu toho ktorého mesiaca počnúc od právoplatnosti rozsudku s tým, že nezaplatením jednej splátky sa stáva splatným celý dlh, výrokom V. konanie voči žalovanej 1. zastavil a žalovanej 1. náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozsudok označený v záhlaví v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 5Csp/302/2017-214 zo dňa 20.5.2021 súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 5, 9, § 54 ods. 1, 2, § 524, § 526, § 9 ods. 1, 2, § 470 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 255 ods. 1, 2, § 232 ods. 1 až 3, § 225 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že medzi právnym predchodcom žalobcu (Poštová banka, a.s.) a právnou predchodkyňou žalovaných (B. D., narodená XX.X.XXXX, zomrelá XX.XX.XXXX) bola uzavretá dňa 13.2.2013 zmluva o úvere dostupná pôžička pod číslom 0808659613, na základe ktorej poskytol veriteľ právnej predchodkyňi žalovaných úver vo výške 1.000 eur s dohodnutou úrokovou sadzbou 25,25 % ročne, výškou mesačnej splátky 28 eur, s termínom splatnosti prvej splátky 13.3.2013 a ďalšou splátkou vždy k 13. dňu kalendárneho mesiaca, v počte 72 splátok, výškou RPMN ku dňu podpisu zmluvy 30,28 %, priemernej hodnoty RPMN 28,04 %, s celkovou výškou nákladov 942,88 eur. Právna predchodkyňa žalovaných bola výzvou zo dňa 15.1.2015 veriteľom vyzvaná na zaplatenie nedoplatku na úvere, obsahom ktorej bolo aj oznámenie o predčasnej splatnosti úveru ku dňu 15.1.2015, ktorú výzvu v úložnej dobe neprevzala, zásielka bola vrátená dňom 7.2.2015. Dňom 6.8.2018 uzavrel žalobca s Poštovou bankou a.s. zmluvu o postúpení pohľadávok, podľa

ktorej postupca postúpil pohľadávky špecifikované v prílohe č. 1 k zmluve. Právna predchodkyňa žalovaných zomrela dňa XX.XX.XXXX a uznesením zo dňa 9.10.2019 sp. zn. 11D/125/2018, Dnot 4/2019 Notárskeho úradu JUDr. Juraja Šikutu bolo potvrdené dedičstvo v prospech dedičov O. D., narodenej X.X.XXXX (žalovaná 1.) a I. D., narodeného X.X.XXXX (žalovaný 2.). Žalobca podaním zo dňa 21.10.2020 vzal žalobu späť voči žalovanej 1. a žiadal zaviazať žalovaného 2. na zaplatenie polovice uplatneného nároku čo do istiny vo výške 426,65 eur, príslušenstva úrokov z úveru do zosplatnenia vo výške 364,21 eur a úrokov z omeškania vo výške 43,11 eur. Súd prvej inštancie s poukazom na dispozičné právo žalobcu konanie voči žalovanej 1. zastavil.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že po preskúmaní zmluvy dospel k záveru, že zmluva obsahuje všetky náležitosti stanovené zákonom č. 129/2010 Z. z. pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere, v dôsledku čoho nárok žalobcu čo do zostávajúcej istiny 426,65 eur ostal dôvodný. Žalobca sa ďalej domáhal zaplatenia dohodnutého zmluvného úroku 25,50 % ročne aj po zosplatnení, a to až do úplného splatenia. Podľa názoru súdu prvej inštancie mu však takýto úrok nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Viedlo by to tiež k neprimeranému a nedôvodnému zvýhodňovaniu veriteľov poskytujúcich peňažné prostriedky na základe zmluvy o úvere (§ 497 a nasl. Obchodného zákonníka) alebo zmluvy o pôžičke (§ 657 a nasl. Občianskeho zákonníka) oproti všetkým iným veriteľom peňažných prostriedkov. Žalobcovi tak patrí zmluvný úrok len za obdobie do konečnej splatnosti, t. j. do 19.2.2015. Súd prvej inštancie poukázal aj na súdnu prax, a to rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/409/2016 zo dňa 13.12.2017, sp. zn. 9Co/101/2018-106 zo dňa 22.01.2019. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie tiež uzavrel, že právna predchodkyňa žalovaného porušila podmienky zmluvy, nevrátila úver riadne a včas, žalobcovi tak vznikol nárok na úroky z omeškania po zosplatnení 12.2.2016 až do zaplatenia. Súd prvej inštancie zároveň pri zohľadnení výšky priznanej pohľadávky, možnosti a schopnosti žalovaného povolil žalovanému zaplatiť dlh v splátkach, pričom ustálil výšku splátky na 15 eur mesačne až do zaplatenia.

5. Súd prvej inštancie žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal, keďže percentuálna úspešnosť žalobcu a žalovaného bola rovnaká a žalovanej 1. týmto konaním trovy nevznikli.

6. Proti výrokom II., III. rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní vyslovil nesúhlas s názorom súdu prvej inštancie, že nakoľko ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, žalobcovi zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí. Mal za to, že uvedené tvrdenie odporuje zákonu a protiprávne zvýhodňuje protiprávne konanie spotrebiteľa. Takáto ochrana spotrebiteľa nie je primeraná, ale popiera všetky zásady civilného konania, predovšetkým rovnosť strán. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru veriteľom je prejavom vôle veriteľa smerujúcim k zániku povinnosti dlžníka platiť svoj dlh v splátkach a vzniku novej povinnosti zaplatiť celý dlh jednorazovo v stanovený termín. Z tohto prejavu vôle žiadnym spôsobom nevyplýva, že veriteľ mení záväzok dlžníka v ostatných jeho právach a povinnostiach. Je účelovo viazaný výlučne na termín splatenia a spôsobu splatenia úveru. V danom konaní bolo preukázané, že k splneniu záväzku nedošlo, žalovaný zostáva dlžný a teda je správny ten záver, že jeho záväzok doposiaľ nezanikol. Keďže nezanikol hlavný záväzok dlžníka, nemožno hovoriť o zániku akcesorického zmluvného úroku. Teda až splnením záväzku zaniká i akcesorický vzťah, nie len časovým bodom označujúcim moment, v ktorom dlžníkovi vznikla povinnosť dlh splatiť. Zosplatnenie úveru je právom veriteľa jednostranne zmeniť termín splatnosti úveru z dôvodu, že dlžník poruší svoju povinnosť. Pokiaľ platí, že dlžník je povinný platiť zmluvný úrok vo vzťahu k jednotlivej splátke až do času jej riadneho splatenia, nie je dôvodný taký výklad, že v prípade zmeny splatnosti jednotlivej splátky (zosplatnenie úveru) povinnosť platiť zmluvný úrok až do času riadnej úhrady dlžnej sumy zanikla. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy tú skutočnosť, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru sa týka len istiny úveru. Zmluvný úrok nebol kapitalizovaný do celkovej dlžnej sumy. Súd prvej inštancie tak de facto napriek uzatvorenej platnej zmluve o úvere rozhodol o zániku zmluvnej podmienky v rozpore s platnou právnou úpravou, čím žalobcu bezdôvodne ukrátil o časť zmluvnej odmeny za poskytnutie úveru. Zmluvný úrok je totiž odplátou (cenou) za poskytnutie finančných prostriedkov a tvorí tak ekonomickú podstatu poskytovania finančných prostriedkov ako podnikateľskej činnosti veriteľa. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec na

nové prejednanie súdu prvej inštancie alebo aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie.

7. Žalovaný 2. odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodal, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f, h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a v napadnutom výroku o náhrade trov konania v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b), c) Civilného sporového poriadku) a vec mu v zrušenom vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

9. Súd prvej inštancie už právoplatným výrokom I. preskúmaného rozsudku (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 426,65 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 426,65 eur od 1.1.2017 až do zaplatenia, úrok z omeškania do zosplatnenia úveru vo výške 43,11 eur a riadny úrok do zosplatnenia 364,21 eur, právoplatným výrokom IV. preskúmaného rozsudku (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) povolil žalovanému zaplatiť dlh v mesačných splátkach po 15 eur vždy k 25. dňu toho ktorého mesiaca počnúc od právoplatnosti rozsudku s tým, že nezaplatením jednej splátky sa stáva splatným celý dlh, právoplatným výrokom V. preskúmaného rozsudku (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) konanie voči žalovanej 1. zastavil a právoplatným dopĺňacím rozsudkom č. k. 5Csp/302/2017-214 zo dňa 20.5.2021 (§ 227 ods. 1 Civilného sporového poriadku) žalovanej 1. náhradu trov konania nepriznal. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal napadnutý zamietajúci výrok a napadnutý výrok o náhrade trov konania rozsudku súdu prvej inštancie. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie správne a zákonne žalobu vo zvyšku zamietol.

10. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v napadnutom zamietajúcom výroku na právnom závere, že žalobcovi prislúcha právo na zaplatenie dohodnutého zmluvného úroku z úveru len do času zosplatnenia úveru. Žalobca s týmto záverom súdu prvej inštancie nesúhlasil dôvodiac najmä tým, že dlžník je povinný platiť úroky až do doby skutočného vrátenia poskytnutého úveru veriteľovi, predčasným vyhlásením splatnosti úveru nedochádza k zániku (predčasnému ukončeniu) zmluvy o úvere, predčasné vyhlásenie splatnosti úveru sa týka len zmeny v lehote splatnosti úveru a straty výhody splátok, nie však dojednaných podmienok, veriteľ zosplatením úveru získava právo disponovať celou sumou požičaných peňazí, avšak s tým neodpadá jeho obmedzenie práva na dispozíciu s istinou úveru.

11. Z odvolania žalobcu je zrejماً nesúhlasná argumentácia voči právnomu posúdeniu nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatení úveru. Z rozhodovacej praxe odvolacích súdov vyplýva nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatení úveru. Kumulácia zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je predmetom odbornej diskusie, keďže jednoznačné legislatívne riešenie absentuje. Z ustanovení § 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná (uvedené odznelo v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/42/2020 z 16.6.2020).

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky v aktuálnom uznesení sp. zn. 5Cdo/42/2020 z 16.6.2020 poukázal na skutočnosť, že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy, čo znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave úverovej zmluvy absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti

dlužníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinnosti profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je pritom inštitút slúžiaci ochrane veriteľa. Veriteľ však peňažné prostriedky nemá ale patrí mu za ne dohodnutá odmena. Závazok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, pretože dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5Cdo/42/2020 z 16.6.2020 ďalej argumentoval, že pre spotrebiteľa je nevýhodné, aby platiť úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z toho dôvodu dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda. Jeho právo zostáva zachované, po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5Cdo/42/2020z 16.6.2020 dospel preto k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

13. V dôsledku prijatia vyššie uvedených nesprávnych právnych záverov sa potom súd prvej inštancie nezaoberal právnou a vecnou dôvodnosťou žalobcom uplatňovaných úrokov po zosplatnení úveru zo spotrebiteľskej zmluvy a v tomto smere nevykonal ani potrebné dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie veci. V tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na ustanovenie § 295 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého v danom spore, ktorý je sporom s ochranou slabšej strany, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz.

14. Podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku odvolací súd preto zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o zamietnutí žaloby vo zvyšku (ktorým nepriznal veriteľovi zmluvné úroky po zosplatnení úveru v spotrebiteľskej veci) a podľa ustanovenia § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku mu vec vrátil v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie .

15. Povinnosťou súdu prvej inštancie, viazaného právnym názorom odvolacieho súdu vychádzajúceho z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/42/2020 z 16.6.2020, je vykonať dokazovanie za účelom posúdenia nároku žalobcu na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatnení úveru (popri úrokoch z omeškania). Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5Cdo/42/2020 z 16.6.2020 dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Preukázaný skutkový stav na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie podriadil pod platnú právnu úpravu, v zmysle ktorej je dlžník povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných

prostriedkov (§ 502 ods. 1 Obchodného zákonníka) a konečný okamih povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov zodpovedá dohode zmluvných strán o zmluvnom úroku pri riadnom plnení povinnosti dlžníka zaplatiť tento zmluvný úrok ako cenu peňazí. Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania. Svoj právny záver súd prvej inštancie zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobcu, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

16. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie aj v napadnutom výroku o náhrade trov konania. Pre nepreskúmateľnosť však musel odvolací súd zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie aj v napadnutom výroku o náhrade trov konania a i v tejto časti vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo vzťahu k tejto časti odôvodnenia rozsudku odvolací súd musí taktiež konštatovať, že toto je v rozpore s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, preto sa rozhodnutie v tejto časti stalo nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov, čo je dôvodom na zrušenie rozsudku i vo výroku o náhrade trov konania pre jeho nezrozumiteľnosť. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v časti o náhrade trov konania totiž vyplýva len konštatovanie, že percentuálna úspešnosť žalobcu a žalovaného bola rovnaká. V súdenom spore si žalobca voči žalovanému 2. po späťvzati žaloby voči žalovanej 1. uplatnil nárok na zaplatenie istiny v sume 426,65 eur, úroku vo výške 43,11 eur, úroku vo výške 364,21 eur, úroku vo výške 25,50 % ročne zo sumy 426,65 eur od 1.11.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 426,65 eur od 1.11.2017 do zaplatenia (podanie č. I. 159), keď súd prvej inštancie žalobe vyhovel v časti o zaplatenie sumy 426,65 eur, úroku z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 426,65 eur od 1.1.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania do zosplatnenia úveru vo výške 43,11 eur, riadneho úroku do zosplatnenia vo výške 364,21 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Hoci súd prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 2. v časti žalobe vyhovel a v časti žalobu zamietol, z odôvodnenia preskúmaného rozsudku nie je zrejmé, ako dospel ku konštatovaniu rovnakého úspechu žalobcu a žalovaného 2. vo veci, teda súd prvej inštancie neuviedol žiaden výpočet úspechu a neúspechu strán sporu.

17. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku tiež zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o náhrade trov konania a vec mu podľa ustanovenia § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného 2..

18. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného 2. (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku), nakoľko nesprávne rozhodnutie s nutnosťou jeho zrušenia zakladá povinnosť súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o nároku na náhradu odvolacieho konania, pričom pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania bude dôsledne vychádzať zo zásady úspechu v spore.

19. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).